

„'t Kan me niet schelen,” zei hij tot zijn vrouw. „De meid is oud en wijs genoeg om te weten wat ze doet, maar gevrij in huis wil ik niet hebben.”

Niettegenstaande die onverschilligheid toonde hij Matje dat hij haar handelwijze niet billijkte. Zijn toon was nu niet, zooals vroeger, alleen maar ruw, maar steeds schamper en bijtend. Hij maakte het arme kind het leven in huis zoo ondragelijk dat zij al haar moed noodig had om zich staande te houden. Maar sedert zij wist dat er iemand op de wereld was die haar liefhad, die haar boven alles stelde, was er een nieuwe geest in haar wakker geworden. Altijd zacht, onderworpen en geduldig, voelde zij een kracht in zich die zij vroeger niet gekend had.

Eindelijk, toen Hein verhooring had gekregen kwam zij schuchter voor den dag met het voorstel om nu maar te trouwen.

Hij, aarzelend, een beetje tobberig, maakte bezwaren, maar zij ruimde ze uit den weg. Zij zou toekomen, zij was zuinig en handig, over eenige jaren kreeg hij immers toch wel weer eens een honderd gulden meer, 't ging wel langzaam maar 't kwam toch. Hein vond 't ten slotte ook heel goed, hij hield veel van Matje. 't Was een teleurstelling geweest, dat de oude Zegers niets wilde afschuiven, maar om 't geld had hij haar toch niet gevraagd. Zij zag hem heelemaal niet zooals hij was, zij begreep niets van zijn goedhartig, maar burgerlijk egoïstisch ziertje, niets van zijn alledaagschheid, evenmin als zij iets verhevens vond in haar eigen, groote liefde.

Op een avond dat zij met haar ouders alleen was, zei zij kalm:

„Vader, ik ga trouwen.”

„Dat moet jij weten.”

Moeder was zenuwachtig; tot driemaal toe liet zij de steken van haar breiwerk vallen en ofschoon haar oogen nog heel goed waren, zij kon nu niet genoeg zien om ze op te nemen. Zegers blies korte, dikke rookwolkjes uit zijn pijp. Er heerschte stilte.

Hij werd kregel omdat ze niets meer zei. Hij wilde ook niets zeggen, maar 't werd hem te machtig en hij vroeg:

„Hebben jullie uit de loterij getrokken?”

„Neen, Hein heeft tweehonderd gulden opslag gekregen en wij willen 't wagen.”

Zegers lachte schamper. „Van mij krijg je geen cent.”

„Wij vragen u ook niets,” zei Matje. Een heerlijk gevoel van fierheid dreef haar 't bloed naar de wangen en zij keek haar vader vol in 't gezicht.

Hij had al lang gemerkt dat zij achter haar zachte geduldigheid in dit enkele opzicht een vasten wil verborg en hij had 't haar niet vergeven, evenmin als hij 't haar nu vergaf, dat zij hem de gelegenheid ontnam om haar met geringschattende woorden een verzoek te weigeren.

Er werd niet verder over gesproken. 't Bleek een uitgemaakte zaak, Matje ging trouwen.

„Ze is vijf en twintig jaar en ze moet weten wat ze doet,” zei Zegers. „Ik vind 't een stommiteit, maar 't raakt me niet.”

Hij beroemde er zich op dat hij strikt rechtvaardig was tegenover al zijn